

begge de høitærede Ministre for Forsvarsvæsenet, at jeg ikke skal spille Thingets Tid med at vende tilbage dertil. Det, jeg derimod skal berøre, er, hvad jeg før betegnede som et Forbehold, et Forbehold, hvoraf jeg gjør min Tilslutning til Lovforslaget i dets nuværende Stikfæle afhængig. Vi maa vel erindre, hvorledes dette Lovforslag er fremkommet. Den Affattelse, det nu har, er jo ikke Noget, der skyldes Folkethinget. Lovforslaget er jo optaget efter den tidligere Række af Forslag, alle stammende fra det oprindelige Forslag, som blev udarbejdet 1850. Det er altsaa en Menneſtealder's Arbejde, et Arbejde, der bestandig er blevet udført med et skarpt Maal for Dø, nemlig at tilveiebringe Harmoni mellem den militære og den borgerlige Straffelov. Dette kan Ingen andet end billige, og fra et juridisk Standpunkt er det det Maal, som enhver Jurist bør og skal sætte sig. Vi Militære bør nu lempe os derefter, men lempe os saaledes, at vi ikke lide derved. Forslaget er ved hele sin Udviklingshistorie blevet et meget udpræget juridisk Forslag, et Forslag, der udkræver for at benyttes af dem, der skulle dømme, dem, der skulle udføre Lovens Bestemmelser, juridiske Kundskaber, som Marinens Officerer bestemte favne, og som en Mand, der er kommen til en vis Alder, selv med Flid og Ihærdighed ikke kan tilegne sig. Atter her er der imidlertid en Forskjel mellem Hær og Flaade, en Forskjel i de Forhold, hvorunder de virke. Hæren har bestandig sine Auditorer, sine juridiske Embedsmænd ved Haanden. Det er dem, der bruge, der belyse Loven for Officererne. Flaaden har, naar den er paa Søen, kun sig selv. Officererne maa selv agere Jurister, selv agere Auditorer, og de favne de fornødne Fortundstaber, favne Betingelserne for at kunne tilegne sig den Fortrolighed til den borgerlige Straffelov, der er nødvendig for, at de skulle kunne benytte en Lov, der som denne, helt igennem og særlig i Bestemmelserne i 3die Kapitels 1ste Stykke stærkt peger hen paa en omfattende Fortrolighed med juridiske Emner. Man vil ikke kunne forlange, at Søofficererne gjennemgaaende skulle have Forudsetningerne for at kunne behandle den Lov paa rette Maade. Det er den ene Side af Sagen. Den anden Side er, at Loven skal benyttes til, for at bruge et dagligdags Udtryk, at docere Straffelov for Soldatene. Mandſkabet skal, idet det lærer sine Pligter at kjende, vide, hvad det vil komme til at bøde, naar det ikke opfylder disse Pligter. I den Retning er man hidtil gaaet den Vej, at man i Overensstemmelse med Krigsartiklerne, Reglementer osv., et vist Antal Gange i Løbet af Togtet, mindst hver Søndag, har læst de vigtigste af dem op for Mandſkabet. Man har ment, at dette var en Sag af stor Vigtighed at indſkarpe Bestemmelserne i Krigsartiklerne, og man har slaaet dem Afkriſter af de væsentligste Bestemmelser op paa de Steder, hvor Soldatene færdes, altsaa i de ældre

Skibe paa Banjerne og i de nye Skibe i Rasmusmat og Lignende. Det, som det altsaa gælder om, naar man tænker sig denne Lov bragt ud i Livet, er at faae løst den Opgave at gjøre den, trods dens juridiske Karakter, til en praktisk anvendelig Lov for Officererne i deres Benyttelse af den, og at gjøre den til en praktisk anvendelig Lov i „Doceringen“ af Pligterne overfor Mandſkabet. Dette vil kunne naas, naar man — hvad jeg dog haaber — kan faae de fornødne Kræfter dertil; det er vel vanskeligt, men jeg tror, det vil kunne naas at faae Kræfter til at udarbejde en Række, om man vil kalde det saa, Krigsartikler, en Række reglementariske Bestemmelser, svarende til Krigsartiklerne, hvori man optager paa Grundlag af Loven de væsentligste Bestemmelser om Tjenesten og dertil knytter de Straffe, der under forskjellige Forhold følge af Brud paa disse Bestemmelser. Naar den høitærede Marineminister deler denne Opfattelse, naar jeg gjennem den høitærede Ministers Udtalelser kan faae Fortrøstning til, at Flaaden vil blive forsynet med et saabant Apparat, med Noget, der kan træde istedetfor de ældre Krigsartikler i det praktiske Liv, og naar jeg ved Siden deraf kan faae Udsigt til, at der vil blive udarbejdet en Slags Vedetraad for Jurisdiktions- eller Skibſcheferne, hvorved de sættes istand til at komme ud over Vanskeligheden ved i det Hele at benytte Loven, enten i Genhold til eller i Forbindelse med den borgerlige Straffelov — naar dette Tilſagn gives, vil jeg dermed anse mit Forbehold for indløst, og jeg vil da stemme for Lovforslaget. — Endelig er der et Punkt til, jeg vil berøre; det er Lovens Krafttræden. Det, der oprindeligt ogsaa har gjort, at Loven ikke er meget populær i Marinen, er dens meget landmilitære Affattelse, hvilket er en naturlig Konsekvens af, at Flaaden aldrig har haft nogen færende Auditor, nogen Retsskyndig, der har virket omhørd i et Orlogsskib, medens Hæren altid har sine Auditorer, og blandt disse har endogsaa en af de mest fremragende selv været Landofficer, saa det er en naturlig Følge, at Sproget, naar det ikke er strengt juridisk, men militært, er landmilitært og ikke sømilitært; men atter i denne Lov, som ikke skyldes de høitærede militære Marineministre, er der Noget, der røber, at man har tænkt mere paa Hæren end paa Flaaden, og det er Bestemmelsen om, at Loven skal træde i Kraft den 1ste Juli. Denne Dato billiget ikke engang af Krigsministeren; altsaa, hvis Loven var udgaaet fra ham, vilde denne Dato ikke være bleven sat ind; men det er dog fremfaldt af et Duffe om, at Loven skulde kunne benyttes i Hæren til beleilig Tid. For Flaaden derimod vil Lovens Krafttræden falde midt paa Sommerogterne. Det er ganske vist, at det er af den Slags Vanskeligheder, der kunne overvinde; men paa den anden Side forekommer det mig meget uheldigt, om et Skib, som f. Ex.